

indsføre og indføre saaledes, at den Slags Sager skulle gøres til Genstand for almindelig Rettergang, saaledes at man, og det er jo den mest summariske Fremgangsmaade, kan anmode om og faa Politit og Foged til Hjælp. — Det forekommer mig heller ikke meget slaende, naar det indvendes, at de efterlevende burde lade være at tage Pengene, naar de ikke ville opfylde den afdødes Ønske. Thi vi have jo en Arvelovgivning, dens Bestemmelse kan Testator ikke tilside-sætte. Han kan frit testere, naar han ingen efterlader sig, der skal arve ham, ellers kan der ikke være Tale derom. Jeg er naturligvis enig i den Betragtning, at naar en Mand, der er fuldstændig uafhængig efter Arvelovgivningens Forskrifter til at raade over sin Formue, stænker den til nogle Personer og siger: Det er en Betingelse for, at de arve mig, at de brænde mit Sig, saa skal det naturligvis opfyldes, naar vi have en Lov, der overhovedet tillader det, det er en ganske selvsølgelig Ting, men det kommer slet ikke i nogen som helst Strid med, hvad der er gjort gældende fra vor Side, som netop kæmpe for, at der skal være et Hensyn at tage til de efterlevende, som maa være af stor Betydning i denne Sag. Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg ønsker lige over for de sidste Bemærkninger kun at ytre, at de fremmede Lovgivinger, som jeg nærmest har for Øje, nemlig de italienske Regler og dem, der følges i Gotha med Hensyn til Sigbrænding, gaa ud paa det, at det er tilstrækkeligt til at begrunde Sigbrænding, at den afdøde har fremsat Ønsket derom, og de lade det ikke afhænge af, om de efterlevende ville udføre det eller ej, men der er desuden den Gensidommelighed, at der tillige opstilles den Regel, at de efterlevende kunne værksætte Sigbrænding, om ogsaa den afdøde ikke har ønsket det, og disse fremmede Love forlange i øvrigt i Reglen ikke, at Ønsket skal foreligge i testamentarisk Form. Min Opfattelse af Forpligtelsen for de efterlevende er den, at der er samme Forpligtelse til at opfylde en saadan Bestemmelse i Testamentet som de øvrige Bestemmelser og de samme Retsmidler til at fremtvinge den som med Hensyn

til de øvrige Bestemmelser i Testamentet. Jeg kan derfor i det hele taget ikke skønne, at nogen Mellemkomst af Politiet eller Foged kan komme frem her. Man maa vel nærmest antage, at det Retsmiddel, der maa anvendes, hvis der ikke er indsat *executores testamenti* — hvis detie er Tilfældet, maatte det være deres Pligt at gøre det — men nogle af Arvingerne skulle være uvillige til at værksætte Bestemmelsen, medens der dog i alt Fald er en, som er villig dertil, maa være at forlange offentligt Skifte. Saa bliver Voet taget under Skiftebehandling, og saa maa jeg antage efter denne Lov, at Skifteretten er forpligtet til at udføre den afdødes Vilje efter Testamentet. Jeg forstaar ikke den Forskel, der skal gøres mellem Familien paa den ene Side og Skifteretten paa den anden Side. Jeg ved ikke af, at vor Lovgivning tillægger Familien eller dens ældste Medlem nogen Ret til at bestemme, hvorledes den afdøde skal begraves. Det staar der ikke det mindste om i Lovgivingen. Jeg kan derfor kun udtale, at jeg maa betragte Vædringsforslaget Nr. 1 som det vigtigste og dets Vedtagelse som ensbetydende med, at man slaar Loven ihjel.

P. G. C. Jensen: Jeg vil dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at der virkelig findes Lovbestemmelser i Danske Lov om, hvem Begravelsen paahviler, og at navnlig Eksekutor ikke har nogen saadan særlig Myndighed. Der staar nemlig i D. L. 5—2—1, at naar nogen afsaar ved Døden, skal der ske Forsegling og Registrering af Skifteretten, men Skifteretten skal lade saa meget tilbage, som behøves til den afdødes Begravelse og Husholdning, „hvilket dog altsammen skal registreres og vurderes og den nem, som i Huset ere, lever is“, hvoraf det altsaa tydeligt fremgaar, at det er dem, der ere i Huset, der have den naturlige Forpligtelse; det er ordentligvis og naturligvis Familien, og kun, naar vedkommende ikke har nogen Familie eller noget saadant fast Opholdssted, kan der være Tale om, at det kan være andre. Men det er en Bestemmelse, der ganske slutter sig til en Mængde andre i Loven, f. Eks. Bestemmelsen om Husfruens Ret til at udtage af Voet, hvad hun har anvendt til Mandens